

บทนำ

ในห้วงแห่งกาลเวลาที่ยาวนาน ร้อยถ้อยคำที่เคยซบซ่านและบอกเล่านั้น ความหมายของมันก็ยังคงอยู่ หลักฐานการมีอยู่แม้จะรางเลือนหรือเด่นชัด หากแต่ความจริงย่อมไม่ปราศจากแก่ปัจจุบัน มนุษย์และตำนานที่เอ่ยชาน สัตว์ร้ายซึ่งเป็นได้ทั้งทเวะแห่งตำนานฤเวทมนตร์ ร้ายที่มีสีดำ คำกล่าวถึงย่อมนำสะพรึงกลัวและน่าเกรงขาม และมีต้องสงสัยเลยว่าเมื่อใดห้วงแห่งมิติอันเร้นลับได้บรรจบกาล แลได้เหลือบมองท้องฟ้าเบื้องบน เงามดำทะมึนที่พาดผ่าน แสงลมที่พัดกระพือและเสียงร้องคำรามอันแทนตัวตนแห่งรูปลักษณะนี้ได้บ่งบอกชัดถึงการมาซึ่งเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่ง นามลักษณะนั้นเป็นดังมังกรร้าย!

หนึ่งคือมนุษย์ เผ่าพันธุ์อันแข็งแกร่งกล้า

สองคือพลังแห่งมิติเส่นหา

สามคือดินแดนเหนือห้วงกาลเวลา

จักกล่าวมิได้ว่า ไรซึ่งตัวตน

คราครั้งหนึ่งมนุษย์ผู้ซึ่งได้ชื่อว่าแข็งแกร่งและหาญกล้าได้ตั้งตนเป็นผู้ล่า แทนที่จะเป็นผู้ถูกล่าเฉกเช่นในกาลก่อน สงครามแห่งมนุษย์

และมังกรจึงอุบัติขึ้น ดินแดนซึ่งเคยสงบสุขได้ดับสลายไป เปลวเพลิงแห่งความเคียดแค้นถูกฝังลงในจิตใจของมนุษย์ผู้อ่อนแอ การดิ้นรนและการต่อสู้จึงก่อให้เกิดอารยธรรมแห่งการล่าและนักล่าผู้กล้าท้าทายมังกร

ดินแดนมังกรซึ่งประกอบไปด้วยมังกรหลากหลายเผ่าพันธุ์ กล่าวคือ ชูเพียซแห่งผืนป่า แม็กนุสแห่งภูเขา มาริติสแห่งความหนาวเหน็บ ลินเวอร์แห่งทุ่งหญ้า แอบลีย์แห่งป่าดงดิบ และสูงสุดแห่งเผ่าพันธุ์มังกรก็คือบาร์โรคแห่งการควบคุม จ้าวมังกรผู้อยู่เหนือมังกรทั้งปวง ครั้นสายน้ำที่ไหลไปไม่ย่นทวนคืน การเริ่มต้นไล่ล่าจึงไม่มีที่สิ้นสุด มังกรตนแล้วตนเล่าต้องสังเวชชีวิต มนุษย์คนแล้วคนเล่าหลงอยู่ในวังวนแห่งการล่าและปลิดชีพตัวเองด้วยความพ่ายแพ้ที่ถูกหิบบย่นให้ แต่กระนั้นความพ่ายแพ้ก็ได้เกิดขึ้นกับมนุษย์เพียงฝ่ายเดียว เพราะเผ่าพันธุ์มังกรก็ได้รับผลนั้นเช่นกัน

เมื่อมังกรน้อยผาแผด เคออสและเลออส บุตรแห่งจ้าวมังกรบาร์โรคได้ถือกำเนิดขึ้น ทั้งสองเกิดมาพร้อมกับคำทำนายที่ถูกขับขาน ณ ฟากฟ้าแห่งดินแดนเหนือห้วงกาลเวลา เเงด้าพาดผ่านเหนือขีดสุดของการหยั่งรู้ คิวินโดผู้รอบรู้ คิวินโดผู้วิเศษ ศาสตร์แห่งเวทมนตร์และคำทำนายที่เคยเล่าขานได้แสดงพลังอำนาจ ณ บัดนี้

สองชีวิตซึ่งอุบัติคู่ แตกดับจักสลายเหลือเพียงหนึ่ง จักกาลข้างหน้า ด้วยฤทธาแห่งบุตรีของนักล่า

บัดนี้คำทำนายปรากฏขึ้นแล้ว จ้าวมังกรบาร์โรคไม่มีทางเลือกอีกต่อไป เผ่าพันธุ์มังกรถูกมนุษย์ไล่ล่าจนแทบจะหมดสิ้น ก็ชีวิตที่ถูกมนุษย์จับขังราวกับเป็นสัตว์เลี้ยงที่นำอดสู ก็ชีวิตที่ต้องสังเวชเลือดให้กับมนุษย์ผู้หิวกระหาย และอีกก็ชีวิตที่ต้องสังเวชเขี้ยวเล็บแห่งตนเพื่อไ้มนุษย์ผู้ล่านั้นได้ชื่อว่าเป็นนักล่าผู้กล้าหาญฤาวิรบุรุษ สุดทายเป็นแล้ว เผ่าพันธุ์อันแข็งแกร่งจะเหลือสิ่งใดนอกเสียจากตำนานที่ลุ่มสลายและ

ชัยชนะของมนุษย์ผู้ลุ่มหลงในพลังอำนาจของมังกร

เมื่อเวลาแห่งการโต้ตอบมาถึง จ้าวมังกรบาร็อคจึงต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้เผ่าพันธุ์ลึนสุดลง และให้ความปลอดภัยแก่มังกรน้อยฝาแฝดที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นมา แต่สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในยามนี้ก็คือความเหลื่อมซ้อนของห้วงแห่งกาลเวลาซึ่งเป็นประตูล้อมมิติมังกรที่มีเพียงจ้าวมังกรบาร็อค ควินโดผู้วิเศษ และนักล่าผู้เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมเท่านั้นที่จะสามารถเปิดมันออกได้ แต่เส้นทางลับในถ้ำอันมืดมิดซึ่งดำดิ่งลงสู่ใต้สุดของพสุธาและนำไปสู่ประตูมิติมังกรจะต้องถูกปิดลงก่อนที่มนุษย์จะได้ก้าวล่วงล้ำเข้ามาและสังหารเผ่าพันธุ์นี้จนหมดสิ้น!

นี่คือจุดเริ่มต้นแห่งเรื่องทั้งหมด และเมื่อการตัดสินใจมาถึง...

ผู้ล่าย่อมกลายเป็นผู้ถูกล่า หากแต่ผู้ถูกล่าก็ย่อมกลายเป็นผู้ล่าได้เช่นเดียวกัน

เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้ว จ้าวมังกรบาร็อคจึงปฏิญาณตนว่าจะออกไปล่าและสังหารมนุษย์ทุกคนที่คิดทำลายมังกร เขาจะสังหารนักล่าทุกคนที่คิดจะเหยียบย่างและทำลายเผ่าพันธุ์นี้ จะไม่มีผู้ใดได้แตะต้องเขี้ยวเล็บและครอบครองเขี้ยวเล็บแห่งมังกร มันผู้ใดหาญกล้าจะต้องสังเวทด้วยเลือดและชีวิต ทุกอย่างนั้นเพียงเพราะต้องการรักษาเผ่าพันธุ์ของตนเองและเผ่าชนตระกูลกรรมเพื่อไม่ให้คำทำนายนั้นเกิดแก่มังกรแฝดทั้งสอง!

ดังนั้นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จึงบังเกิด โลหิตของมนุษย์ผู้โลภและโง่เขลาได้อาบริน หยดแล้วหยดเล่าที่กลืนกินสติสัมปชัญญะของจ้าวมังกรบาร็อคไปเสียสิ้น จวบจนกระทั่งเปลี่ยนแปลงเขาไปตลอดกาล และแล้วก็เหมือนชะตากรรมนั้นกลับแก้งี้ คำทำนายยังคงดำเนินต่อไปจากวันนั้นจนถึงวันนี้ นักล่าได้ถูกเหล่ามังกรสังหารไปแล้วหลายชีวิต จนกระทั่งเหลือนักล่ามังกรผู้เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมราย

สุดท้าย มีคำกล่าวขานว่าเลือดของมนุษย์ผู้เปี่ยมคุณธรรมและจิตใจ
ที่หาญกล้าจะทำให้เปิดผนึกประตูแห่งดินแดนมังกรได้

เพราะฉะนั้นเจ้ามังกรบาร็อคจึงตัดสินใจฆ่านักล่ามังกรผู้นั้น
ก่อนที่จะมีสิทธิ์ได้ลงมือ

แต่คำทำนายก็ได้เดินไปพร้อมๆ กับความพ่ายแพ้ของมังกรตน
สุดท้ายที่ลงมาบนโลกใบนี้ เมื่อเจ้ามังกรบาร็อคถูกแทงทะลุหัวใจ และ
เมื่อนักล่าผู้นั้นปลดปล่อยคลุ้มที่มีผู้ดลคลุ้มออกมาจึงเผยให้เห็นร่าง
อันแท้จริง

แม้จะยิ่งใหญ่เหนือกาลไต่ หากสุดท้ายย่อมดับสิ้นได้ด้วยอิสตรี
เมื่อนั้นเอง เจ้ามังกรบาร็อคผู้ยิ่งใหญ่จึงรู้ว่าตนพ่ายแพ้ให้แก่
นักล่ามังกรซึ่งเป็นเพียงแค่อิสตรีเท่านั้น เจ้ามังกรบาร็อคจึงขอร้อง
นักล่าผู้เปี่ยมไปด้วยความยุติธรรมในวินาทีสุดท้าย

เมื่อชีวิตขาดสูญ จงอย่าให้ใครเอาหัวใจของข้าไป ท่านจงเก็บ
มันเอาไว้ หากผู้ใดหวังอำนาจและพลังแห่งข้าและได้สิ่งนี้ไป ไม่ว่า
จะตกอยู่ในมือผู้ใด นั้นย่อมหมายถึงหายนะจักมาเยือน

เจ้ามังกรบาร็อครู้สึกชอบใจที่สุดท้ายชีวิตของตนก็ดับสิ้นด้วยมือ
ของนักล่าผู้เปี่ยมคุณธรรม หากแต่ก่อนที่จะสิ้นลมหายใจ เขาก็รับรู้
ได้ถึงอีกหนึ่งชีวิตที่อุบัติขึ้นภายในกายของนักล่าผู้นี้ อิสตรีนางนี้กำลัง
จะให้กำเนิดอีกชีวิตในกายภาคหน้า

หลังจากนั้นนักล่ามังกรผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมจึงถอดหัวใจของ
เจ้ามังกรบาร็อคออกมาแล้วดันดันข้ามมิติแห่งมังกรเข้าไปเพราะนาง
ไม่อยากจะเก็บของสิ่งนี้ไว้ในโลกมนุษย์ นางจึงเสาะหาผู้ที่สามารถรับช่วง
ต่อในสิ่งสำคัญอันล้ำค่านี้ได้ และนางก็เลือกที่จะส่งหัวใจนั้นให้แก่
ผู้วิเศษควินโดแห่งดินแดนมังกร

แต่ทว่าเมื่อมีด้านสว่างก็ย่อมมีด้านมืดเสมอ เมื่อมังกรดำบาทอส
ผู้ถือกำเนิดขึ้นจากจิตใจด้านมืดที่แสนชั่วร้ายต้องการหัวใจของเจ้า

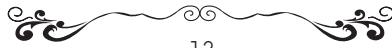
มังกรบาร็อค มันตามหานักล่ามังกรสาวเพื่อช่วงชิงหัวใจแห่งจ้าวมังกรมา

และหลายเดือนหลังจากหนีการตามล่าของมังกรดำบาทอส นักล่ามังกรสาวก็สามารถมาถึงทางออกของดินแดนมังกรได้อีกครั้งและให้กำเนิดบุตรสาว ณ ที่ตรงนั้น แต่มังกรดำบาทอสก็ตามมาพบอีกจนได้

นักล่ามังกรได้แต่วิ่งหนีจนกระทั่งหาที่ปลอดภัยและสามารถหลบการตามล่าของมังกรร้ายได้ นางร้องเรียกหาใครสักคนที่จะช่วยเหลือนางได้เพราะคิดว่าคงไม่สามารถเอาชีวิตรอดไปจากที่แห่งนี้ได้ ดังนั้นเมื่อควินโดปรากฏกายขึ้น นางจึงฝากลูกน้อยแรกเกิดของตนไปพร้อมกับส่งหัวใจจ้าวมังกรบาร็อคให้ และตั้งชื่อเด็กน้อยผู้นั้นว่าฟลอรา แคร่เทียน่า

มังกรดำบาทอสจัดการกับนักล่ามังกรสาวอย่างเลือดเย็น และมันก็ต้องผิดหวังเมื่อรู้ว่าหัวใจของจ้าวมังกรบาร็อคไม่ได้อยู่ที่นาง แต่ก็เข้าไปเสียแล้วเมื่อผู้วิเศษควินโดได้จัดการแปลงหัวใจของจ้าวมังกรบาร็อคให้อยู่ในรูปลักษณะของอัญมณีและใส่ไว้ในร่างของฟลอรา จากนั้นควินโดก็เปิดประตูดินแดนมังกรออกสู่โลกมนุษย์ เขาพาเด็กน้อยออกจากดินแดนมังกรไปด้วย พาไป ณ ที่แห่งหนึ่งซึ่งมั่นใจเหลือเกินว่าสามารถให้ความปลอดภัยแก่เด็กน้อยได้

แต่ทว่าห้วงแห่งกาลเวลาที่ถูกเปิดอยู่นั้นได้สั่นคลอนด้วยแรงพลังอำนาจของมังกรดำบาทอสผู้ชั่วร้าย ส่งผลให้กาลเวลาคลาดเคลื่อนออกจากกัน และนี่คือสิ่งที่นำพาให้เรื่องราวทั้งหมดอุบัติขึ้น!

บทที่ ๖

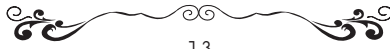
ค.ศ. 1998

ประเทศอังกฤษ

ท่ามกลางทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มและดงไม้ใหญ่หนาครึ้ม เสียงลมหวีดหวิวพัดผ่านพากลิ่นแห่งความชุ่มชื้นโชยมา ความหอมเย็นประหลาดพาให้สติเคลิ้มฝัน และใจกลางแมกไม้สีเขียวสดนั้นก็มีความหมายลึกลับซ่อนเร้นอยู่ ความหมายลึกลับนั้นใหญ่เกินกว่าจะมีเพียงแค่สามสี่ห้อง เหนือยอดคฤหาสน์ด้านขวาคือโดมโค้งที่มีบันไดวนพาขึ้นไปสู่จุดสูงสุดของคฤหาสน์ ดูภายนอกแล้วคล้ายหอคอยทรงกลมในยุคกลางที่มีนิทานบางเรื่องเขียนบอกไว้ว่ามีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอยู่บนนั้น แต่ทว่าหอคอยทรงกลมของคฤหาสน์หลังนี้มีได้มีเจ้าหญิงผู้เลอโฉม หากแต่เป็นหอคอยดูดาวเท่านั้น

"ป้าแอลลีคะ"

เสียงใสเอื่อยขานมาก่อนจะเห็นตัวผู้พูดแล้วก็ตามมาด้วยเสียงวิ่งตึงๆ ถึงแม้ว่าพื้นของคฤหาสน์จะทำด้วยปูนก็ตาม แต่มันก็ไม่คณาต่อฝีเท้าของคนวิ่งในยามนี้

พลอริน่า แอนเดิร์ส เด็กสาววัยสิบแปดปีวิ่งมาหาป้าแอลลี หรือ อลิซาเบธ เบทฟอร์ด แอนเดิร์ส ผู้เป็นป้าและรั้งตำแหน่งเจ้าของคฤหาสน์ หลังนี้ แม่แต่สาวใช้ในบ้านยังต้องขยาดในความเจ้าระเบียบ แต่สำหรับ พลอริน่าแล้ว เด็กสาวรู้ว่าป้าแอลลีของเธอมิได้ดุหรือใจร้ายใจยักษ์ เพียงแต่ป้าแอลลีเป็นคนเจ้าระเบียบอย่างมากก็เท่านั้นเอง

ร่างบางวิ่งตรงไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่ด้านขวาสุดของคฤหาสน์ชั้นล่าง ผมน้ำตาลเข้มยาวสลวยผูกรวบไว้ส่วนหนึ่งและปล่อยอีกส่วนหนึ่งสยายกลางหลัง นัยน์ตากลมโตสีน้ำตาลพราวระยิบรับกับใบหน้าที่รูปไข่ หากแต่ในบางครั้งนัยน์ตาคู่นั้นก็เหมือนมีประกายสีเขียวพราวระยิบปรากฏให้เห็น กระโปรงสีฟ้าผ้าลินินบานพลิ้วยามเจ้าตัวก้าวขาวิ่ง เธอหยุดยืนหอบหายใจอยู่ที่กรอบประตูห้องนั่งเล่น

"ป้าแอลลีคะ แสกๆ"

เด็กสาวเรียกพลางหอบหายใจก่อนจะส่งยิ้มแหยๆ ให้เมื่อคนเป็นป้าหยุดมือจากการถักนิตติ้งและเงยหน้าขึ้นมองคนเป็นหลานอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

"พลอริน่า ทีหลังอย่าวิ่งแบบนั้นรู้ไหม"

"คะ ป้าแอลลี"

พลอริน่ารับคำแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องและลงนั่งข้างผู้เป็นป้า จากนั้นก็ยื่นใบประกาศนียบัตรจบการศึกษาระดับไฮสคูลให้ดู

"นี่คะป้าแอลลี ใบประกาศนียบัตรของหนู ตอนนี้อนุก็เรียนจบแล้วนะคะ"

ท้ายเสียงนั้นหวานเสียวจนอลิซาเบธเริ่มรู้แหว 'หลานสาวตัวดีต้องขออะไรสักอย่างแน่นอน' มุมปากของผู้สูงวัยหยักลึกหากหน้าเสียงถามยังราบเรียบคงเดิม

"แล้วยังไงล่ะคนเก่งของป้า จะขออะไรล่ะ"

เด็กสาวยิ้มแปลกก่อนจะเผยไต้ออกมา

"หนูอยากไปดูดาวที่ริมทะเลค่ะ"

อลิซาเบธค่อนข้างขยับให้หนึ่งวงก่อนจะเอื้อมมือมายีหัวแม่หลานสาวอย่างเอ็นดู

อลิซาเบธเป็นหลานรุ่นสุดท้ายของตระกูลเบทฟอร์ด ท่านยายของนางสืบสายเลือดมาจากตระกูลขุนนางชั้นสูงผู้รับใช้ราชวงศ์อังกฤษ แต่เมื่อมาถึงรุ่นของอลิซาเบธ นางแต่งงานกับอเล็กซ์ แอนเดิร์ส ท่านยายจึงยกคฤหาสน์เบทฟอร์ดนี้ให้เป็นสมบัติ แต่อลิซาเบธไม่มีลูก และพลอริน่าก็คือหลานสาวที่ยังคงเป็นปริศนาสำหรับนางมาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อสิบแปดปีก่อน ท้องฟ้าแปรปรวน พายุฝนกระหน่ำสาหัสซัดนำพาความเสียหายให้แก่คฤหาสน์หลังนี้จนถึงขั้นทำให้บริเวณหลังคาเสียหายมากมาย แต่เมื่อพายุร้ายสงบลง มันก็พัดเอาความแปลกใจมาให้แก่เจ้าของคฤหาสน์ด้วย

เข้าอันสไตน์ ตรงหน้าประตูรั้วของคฤหาสน์ปรากฏตะกร้าใบย่อม ข้างในนั้นมีเด็กน้อยที่กำลังร้องไห้จ้าด้วยความหิวโหย แรกทีเดียวอลิซาเบธไม่รู้ว่าเด็กเป็นผู้หญิง และหลังจากที่พาเด็กเข้าเมืองเพื่อตามหาพ่อและแม่อยู่นานก็ปรากฏว่าไม่มีใครรู้จักหรือคุ้นหน้าของเด็กน้อยเลย

ตั้งนั้นอลิซาเบธจึงรับเด็กคนนี้ไว้ในความดูแลและตั้งชื่อให้ว่าพลอริน่า

อลิซาเบธเลี้ยงพลอริน่าเหมือนเด็กธรรมดาทั่วไปและไม่มีอะไรที่ผิดแปลกจากเด็กอื่น พลอริน่าเองก็ทำตัวเหมือนเด็กอื่นๆ และเป็นเด็กที่น่ารักในสายตาของอลิซาเบธเสมอมา

"แล้วจะไปยังไงล่ะจ๊ะพลอริน่า"

"ไปกับเพื่อนนะค่ะ ได้ไหมคะ นะคะ"

พลอริน่ารับเร้าต่อ แต่ไม่ว่าจะได้รับการอนุญาตหรือไม่ เธอก็เคารพการตัดสินใจของป้าแอลลีเสมอ

ครั้นเมื่ออลิซาเบธกำลังจะเอ่ยปากอนุญาต โทรทัศน์ที่เปิดอยู่นั้น ก็ส่งเสียงบอกถึงข่าวที่กำลังออกอากาศ รายละเอียดบอกว่าตอนนี้มี พายุฝนเข้ามาทางด้านชายฝั่งและอาจทำให้ฝนตกหนัก ซึ่งก็ไม่สามารถภัยสำหรับผู้ที่จะไปเที่ยวทางทะเล

อลิซาเบธหันไปมองหน้าหลานสาวเสมือนจะถามว่า 'ได้ยินที่ข่าว บอกไหมจ๊ะ' พลอรินารู้ได้ถึงการมองนั้น เด็กสาวจึงพยักหน้าพลาง ทำตาปรอย แต่แล้วก็มยิ้มเป็นการปลอบใจตัวเอง เธอไม่เคยหดหู่กับสิ่งใดทั้งนั้น หากสิ่งหนึ่งทำไม่ได้แต่ก็อาจจะทำในอีกสิ่งหนึ่งได้ และนั่นก็ทำให้ชีวิตของเธอราบรื่นอยู่ตลอดเวลา

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้าแอลลี ถ้าไปทะเลไม่ได้ งั้นหนูขอชวน เพื่อนๆ มาดูดาวที่หอคอยด้านบนของบ้านเราได้ไหมคะ"

"ได้สิจ๊ะ ชวนเพื่อนมาก็ได้ ป้าไม่ว่าหรอก"

"ขอบคุณมากค่ะป้าแอลลี"

เมื่อกล่าวจบพลอรินาก็ยื่นหน้าเข้าไปจูบแก้มซ้ายแก้มขวาของผู้ เป็นป้าทันที ก่อนจะลุกจากเก้าอี้วิ่งจากไปด้วยท่าทางหยิ่งเหยียงนำ ตีที่อลิซาเบธมักกล่าวอยู่บ่อยๆ ว่า 'พลอริน่า มาดีดกะโหลก'

หลังจากได้รับอนุญาตจากป้าแอลลีแล้ว พลอรินาก็รีบโทรศัพท์ ไปหาเพื่อนรักสองคนที่ตกลงว่าจะไปเที่ยวทะเลด้วยกัน แต่เพราะโดน ข่าวพายุฝนจึงต้องย้ายที่เที่ยวมาเป็นบ้านของเธอแทน

แต่กลับกลายเป็นว่าทั้งแก๊บบี้และแมรี สองสาวเพื่อนรักมาที่บ้าน ของพลอริน่าไม่ได้เพราะที่บ้านของพวกเธอให้ช่วยไปจัดการร้านอาหารกับร้านดอกไม้ที่อาจจะเจอพายุและสร้างความเสียหายได้

"โอเคจ๊ะ ไม่เป็นไร ไว้พายุสงบแล้วเราค่อยไปเที่ยวกันนะ"

เด็กสาววางหูโทรศัพท์แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ สงสัยว่าการเที่ยว ฉลองเรียนจบของเธอจะเป็นหมันเสียแล้ว

แต่คนอย่างพลอริน่าเสียอย่างไม่อับเฉาอยู่แล้ว เรื่องแค่นี้ไม่เป็น

ปัญหากับเธอเลยถ้าเธออยากจะทำอะไรสนุกๆ ทำ ถ้าคิดจะทำเสียอย่าง เธอทำได้อยู่แล้ว

และในเย็นวันนั้น หลังจากรับประทานอาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พลอริน่าก็วิ่งขึ้นไปบนหอคอยทรงกลมซึ่งเป็นกิจวัตรประจำที่ ไม่มีใครสงสัยและไม่มีสาวใช้คนไหนกล้าตามขึ้นไปดูเลย ยกเว้นแต่ พลอริน่าจะร้องขอให้ช่วยเท่านั้น

พลอริน่าเริ่มสนใจดาราศาสตร์มาตั้งแต่เด็ก เธอชอบมองท้องฟ้า ขึ้นขึ้นขึ้นและถามว่านั่นดาวอะไรนี่ดาวอะไร จนกระทั่งอลิซาเบธซึ่งไม่มี ความรู้ทางด้านนี้เลยสนใจที่จะพูด นางจึงซื้อหนังสือเรื่องดวงดาว สำหรับเด็กมาให้พลอริน่า จวบจนกระทั่งเธอโตขึ้นและเริ่มเข้าไฮสคูล อลิซาเบธจึงซื้อกล้องดูดาวรวมทั้งคู่มือการดูดาวแบบสมัครเล่นให้

เด็กสาวปรับมุมมองภาพของกล้องซึ่งเป็นกล้องแบบสะท้อนแสง การทำงานของมันเป็นแบบรับแสงที่เข้ามากระทบกับกระจกเว้าซึ่งอยู่ ทางด้านท้ายกล้อง จากนั้นก็จะรวมแสงแล้วสะท้อนกับกระจกระนาบ หรือปริซึมที่อยู่กลางลำกล้องเข้าสู่เลนส์ตาขยายภาพอีกทีหนึ่ง

ในการดูดาวครั้งนี้ พลอริน่าปรับมุมมองภาพเพื่อส่องไล่มอง ดูไปทั่วๆ แต่ก็พบว่ายังไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น เธอสงสัยว่าคงเป็นเพราะ ท้องฟ้าปิด เพราะเธอเคยส่องเจอดาวประหลาดสีแดงที่กะพริบวิบวับ อยู่สองสามครั้งแล้วก็หายไป วันนี้เธอจึงหวังว่าจะได้เห็นมันอีก แต่ ก็เปล่าประโยชน์และไม่มีอะไรดึงดูดใจได้เลย

พลอริน่าถอนหายใจเฮือก นึกเสียเที่ยวเหลือเกินที่ขึ้นมาดูดาว เพียงเพราะหวังว่าจะช่วยให้อะไรๆ ดีขึ้น เด็กสาวทำท่าจะเลิกดูดาว เสียเดี๋ยวนั้น แต่ทว่าท้องฟ้าเบื้องบนกลับทำปฏิกิริยาประหลาดออกมา

ทางซีกฟ้าเหนือเหมือนจะมีแสงระยิบระยับส่องประกายพราว ตาไปหมด เด็กสาวแหงนมองท้องฟ้าเบื้องบนด้วยตาเปล่า หากแล้ว